

Η ιστορία που θα πω
κανέναν σας δεν πείθει
κι ίσως οι πιο πολλοί θα
πουν
πως είναι παραμύθι.
Εγώ όμως το σκέφτηκα
κι είπα δε με πειράζει
απ' τη ρουτίνα της ζωής
αν είναι να μας βγάζει.

Γι αυτό και τώρα ξεκινώ,
τ' αυτάκια σας τεντώστε
σ' αυτά που θα διαβάσετε
μια σημασία δώστε!

Ζούσαν που λέτε κάποτε
πάνω σ' ένα ραφάκι
τα δεκατρία χρώματα
μέσα σ' ένα κουτάκι.
Το ράφι αυτό βρισκότανε
σ' ένα βιβλιοπωλείο
που τριγυρνούσαν τα
παιδιά
μετά απ' το σχολείο.

Μα δε μας νοιάζει τώρα
αυτό,
τα χρώματα μας νοιάζουν
κι οι ιστορίες που θα πουν.
σε άλλες που δε μοιάζουν.

Αφού κι εσύ αν έσκυβες
πάνω απ' το ραφάκι,
σίγουρα θ' άκουγες πολλά
με το μικρό σου αυτάκι.
Μα για να μην πολυλογώ
θ' αφήσω αυτά να πούνε
την ιστορία της ζωής
να σας διηγηθούνε!

Το άσπρο χρώμα είμαι εγώ,
πολύ ευτυχισμένο
κι ας είμαι μέσα στο κουτί
ολίγον στριμωγμένο.
Σε μένα όπως φαίνεται
μοιάσαν τα χελιδόνια ,
μα και του κυρ Χειμώνά
μας
τα ολόλευκα τα χιόνια..

Έκανα όμως και πολλές
και σκανδαλίτσες κι άλλες
και τις μαγκούρες μου
πετούν
παππούδες και γιαγιάδες.
Γιατί μες στα μαλλάκια
τους
το άλλαξα το χρώμα,
δεν είναι μαύρο, καστανό,
ούτε καφέ ακόμα.
Μα έγιναν ολόασπρα
σαν πέρασαν τα χρόνια,
τόσο που τα ζηλεύουνε
όταν τα δουν τα χιόνια.

Αχ βρε παππού μου και
γιαγιά
πάει έλιωσε η σόλα,
ο χρόνος φταίει που περνά,
εκείνος φταίει για όλα.

Ας φύγουμε όμως απ' αυτά
γιατί κι αλλού έχω θέση

και μ' αγαπάνε και πολλοί,
αρέσει δεν αρέσει.
Με αγαπάνε τα παιδιά
γιατί τους δίνω γάλα
κι όλο το πίνουν στη
στιγμή
χωρίς ν' αφήσουν στάλα.
Γεμίζω τα ποτήρια τους
μ' ολάσπρο γαλατάκι,
κάνω γερό και δυνατό
κάθε μικρό παιδάκι.

Μα και στ' αρνάκια τα
λευκά
κι εκεί έχω μια θέση,
αφού την άσπρη τη στολή
τους έχω εγώ φορέσει.

Και το βαμβάκι ολόασπρο
έχω κι εκείνο κάνει,
σε κάθε σου τραυματισμό
αμέσως καταφθάνει.

Όλα αυτά προσφέρω εγώ
το άσπρο χρωματάκι,
που βάφω με το χρώμα
μου
το κάθε σου δοντάκι!

Το μαύρο χρώμα είμαι εγώ,
εγώ φέρνω τη νύχτα
και κάνω όλους τους να
πουν

«τα λέμε, καληνύχτα»!

Και φτιάχνω μαυροπίνακες
και μαύρα μολυβάκια,
μαύρους καπνούς απ' τη
φωτιά και μαύρα
κατσικάκια.

Εγώ είμαι χρώμα σοβαρό,
δικαίωμα δε δίνω,
μουντζούρες τρώγω για
τροφή,
μαύρο μελάνι πίνω.
Άλλωστε εγώ τα έφτιαξα
μελάνια με καμάρια
και χαίρονται και μ'
εξυμνούν
σουπιές και καλαμάρια!

Μες στις ντουλάπες
κρέμονται
πρώτα και πάνω απ' όλα,
ρούχα που 'χουν το χρώμα
μου,
που πάντα είναι στη μόδα.
Μαύρα σακάκια και ριγέ,
μπλούζες και ταγεράκια,
πουκάμισα, παλτά βαριά,
μαντίλια και καλτσάκια.

Μαύρες οι γόβες της
μαμάς
και μαύρα σοσονάκια
και ο μπαμπάς για τις
δουλειές
τα μαύρα αρβυλάκια.

Μαύρα προχτές τα γέννησε
τα κουταβάκια η σκύλα
και τόσο όμορφα μικρά
ποτέ δεν ξαναείδα..
Μαύρες οι γάτες στην
αυλή

συχνά περνοδιαβαίνουν
κι ας οι γλώσσες οι κακές
πως γρουσουζιά μας
φέρνουν.

Μαύρα ματάκια όμορφα
έχει χαρίσει η φύση,
γυναίκες, άντρες και
παιδιά,
παντού έχω συναντήσει,

Μα και μαλλάκια ολόμαυρα
φυτρώνουν στο κεφάλι,
γι αυτό καλά θα κάνετε
βαφή μη βάζετε άλλη.
Το κάρβουνο ολόμαυρο
το 'χουμε συνηθίσει
και οι καπνοί απ' τη φωτιά
μαύροι λίγο πριν σβήσει.

Σαν χρώμα το σκουρότερο
πιο σκούρο δεν υπάρχει,
σαν στενοχώρια μ' έχουνε
μες στο μυαλό τους
κάποιοι.

Μα ένα απλό χρώμα κι
εγώ,
πολύ συνηθισμένο
κι ας είμαι απ' όλα πιο
πολύ
το παρεξηγημένο.

Για μένα θα 'θελα κι εγώ
τώρα να σας μιλήσω,

	<p>τον εαυτό μου σοβαρό ευθύς να σας συστήσω. Παντρεύτηκαν τα χρώματα, το άσπρο με το μαύρο και φαίνεται πως βγήκα εγώ από αυτόν το γάμο.</p> <p>Το όνομά μου είναι γκρι και χρώμα γκρι σκορπίζω, τα σύννεφα στον ουρανό εγώ τα χρωματίζω. Κι οι στάχτες απ' το τζάκι μας ένας σωρός εκεί κι αυτές σε μένα μοιάσανε κι είναι κι εκείνες γκρι.</p> <p>Στο δρόμο μου σαν πήγαινα προχτές μια βολτίτσα, συνάντησα σε μια αυλή μια γκριζωπή σκυλίτσα, που γάβγιζε και έπαιζε κι έκανε παιχνιδάκια στα τρία γκρίζα όμορφα μικρά της κουταβάκια.</p> <p>Και μια γατούλα χρώμα γκρι είχε στα ποδαράκια και κυνηγούσε τρέχοντας δυο γκρίζα ποντικάκια</p> <p>Τσιμέντο άπλωσε ο μπαμπάς δρομάκι για να φτιάξει, τα οχήματα για να περνούν με σύνεση και τάξη. Και μόλις κείνο στέγνωσε πήγα κι εγώ εκεί</p>	
--	--	--

και διαπίστωσα παιδιά,
είναι και κείνο γκρι.

Τα σπίτια τα θεόρατα
οι πολυκατοικίες,
που βρίσκονται πολλές
μαζί
μέσα στις πολιτείες,
σαν κολλημένες μοιάζουνε
σα να' ναι τόμου τεύχος
και γίνανε και κείνες γκρι
απ' το πολύ το νέφος.

Αν δε σας έχω ήδη πει
θα ξέρετε πολλοί,
τα καυσαέρια κι οι καπνοί
είναι κι εκείνοι γκρι.

Σαν χρώμα δε με
συμπαθούν
σε υπόληψη δε μ' έχουν
και για να βρούνε τη χαρά
σ' άλλα χρώματα τρέχουν.
Μα δε με νοιάζει και πολύ,
το 'χω φιλοσοφήσει,
σίγουρα κάποιος θα βρεθεί
κι εμένα ν' αγαπήσει!

Και τώρα αρχίζουν οι
φωνές,
τα γέλια, τ' αστειάκια,
μόλις σας πω το κόκκινο
πως είμαι εγώ παιδάκια.
Κι είμαι τόσο δημοφιλές

και τόσο αγαπητό,
που απ' την πολλή μου τη
χαρά
θ' αρχίσω να πετώ.

Σε τόσα μέρη μ' έχετε
όλοι σας συναντήσεις,
πολλά όμορφα πράγματα
εγώ τα έχω ντύσει.
Τις παπαρούνες στόλισα
τριαντάφυλλα στο βάζο,
ντομάτες απ' τα μαγαζιά
συνέχεια αγοράζω.

Τις φράουλες τρώγω
συχνά
μ' αρέσουν τα κεράσια
και μήλα κόκκινα όταν δω
αδειάζω τα καφάσια.

Απ' το βαρέλι πίνουμε
κρασάκι κοκκινέλι,
που το τρυγήσαμε προχτές
σταφύλι απ' τ' αμπέλι.

Κόκκινο βάζει το κραγιόν
και η μαμά στα χείλη
και ολοκόκκινα φιλιά
στα μάγουλα μου δίνει.
Κόκκινη έχει τη στολή
κι ο Άγιος Βασίλης
που τα Χριστούγεννα εσύ
γράμμα θε να του στείλεις.

Τα κεραμίδια στη σκεπή
κοκκινωπά μου μοιάζουν,
που οι αέρηδες και οι
βροχές
συνέχεια τα ταράζουν.
Κόκκινο το ιώδιο
μες στις πληγές δεν
τσούζει

κόκκινο κι από μέσα του
κρύβεται στο καρπούζι.

Τα παπουτσάκια κόκκινα
τα φέρνει ο νονός,
το χρώμα αυτό αγάπησε
κι ο Ολυμπιακός.
Κόκκινα και τα ρόδια μας
κρέμονται στη ροδιά,
που αν τα μαζέψω σίγουρα
γεμίζω μια ποδιά.
Σ' ένα καλάθι έβαλα
μια πίτα από μήλα
και κερασάκια ώριμα
χωρίς να έχουν φύλλα.
Κι έβαλα φράουλες πολλές
κρασί μια κανατίτσα
και δώρο τα 'στειλα
προχτές
στην Κοκκινοσκουφίτσα.
Που κόκκινο φορεί σκουφί,
κόκκινη κάπα έχει
και με παπούτσια κόκκινα
μέσα στο δάσος τρέχει.

Μα κόκκινο και το στυλό
που έχει η δασκάλα
και ξεχωρίζει τα σωστά
και διορθώνει τ' άλλα.
Το αίμα μες στις φλέβες
μας
που τρέχει ποταμάκι,
κόκκινο έχει θα σου πει
κι εκείνο χρωματάκι.

Μα με το κόκκινο αρκετά
και πέρασε η ώρα,
λιγάκι και το πράσινο
ας θυμηθούμε τώρα.
Που με χαρά σκορπίστηκε
πάνω στα τελαράκια
κι έντυσε με μια φορεσιά
μπάμιες και φασολάκια.
Μπιζέλια, μήλα στη σειρά,
ώριμα κολοκύθια,
να γίνουν χίλιες άμαξες
που λεν στα παραμύθια.

Σπανάκι πράσινο πολύ
που με το ρύζι πάει
να τρώει και να γεύεται
να χαίρεται ο Ποπάυ.
Αγγούρια και λαχανικά,
σέλινο, μαρουλάκια
κι απ' το σγουρό βασιλικό
κόβω δυο φυλλαράκια.
Παίρνω και τον μαϊντανό
κι αμέσως ψιλοκόβω
και πιπερίτσες γεμιστές
τις ψήνω και τις τρώγω.

Το πράσινο το συναντώ
συνήθως συνεχώς,
το χρώμα αυτό το λάτρεψε
κι ο Παναθηναϊκός.
Που στο γρασίδι το χλωρό,
το πράσινο χορτάρι,
ολημερίς κλοτσούν εκεί

την μπάλα με καμάρι.

Και στη διασταύρωση
κοιτώ
φανάρια και το σήμα
κι αν δεν ανάψει πράσινο
δεν το κουνάω βήμα.
Τα φύλλα πράσινα κουνά
στα δέντρα ο αέρας,
που τα πουλιά μαζεύονται
στο τέλος της ημέρας.

Κι ο βάτραχος κουαξ κουαξ
μες στο ποτάμι κράζει,
νομίζει είναι κροκόδειλος
όμως δε μας τρομάζει.

Αφήστε πια το πράσινο
είμαι κι εγώ εδώ,
κάθομαι και περίμενα
να πω ένα σωρό.
Κίτρινο με φωνάζουνε,
χρυσό είμαι σαν γυαλίζω
και τους λαιμούς, τα
δάχτυλα,
τα χέρια σας στολίζω.

Στον ήλιο κόλλησα πολύ
και κάνουμε παρέα,
όταν αχτίνες έριχνε
μες στα μαλλιά ωραία.
Γιατί κι ο ήλιος κίτρινος
στον ουρανό μας λάμπει
και πονηρά θε να κρυφτεί

στο σπίτι μέσα να' μπει.
Μα και τ' αστέρια τ'
ουρανού
που λάμπουν και
γυαλίζουν,
εγώ τα στόλισα κι αυτά
κι έτσι λαμπυρίζουν

Και το φεγγάρι το χλωμό
που κρέμεται τα βράδια,
απά μι' ακρούλα τ'
ουρανού
και μας γεμίζει χάδια,
εγώ το φώτισα κι αυτό
με χρώμα κιτρινάκι,
να βλέπεις και να χαίρεσαι
σα να' ειν' καναρινάκι.

Μες στη φρουτιέρα έβαλα
ένα τσαμπί μπανάνες,
που αγόρασα απ' τη λαϊκή
για μια τσάντα τις προάλλες.
Και λεμονάκι μπόλικο
έστυψα στο μπιφτέκι,
για να το κάνω μια
μπουκιά
στο πιάτο να μη στέκει.

Μια ανθοδέσμη έφτιαξα
με κίτρινες γαρδένιες,
κίτρινα τριαντάφυλλα,
τουλίπες χρυσαφένιες.
Ομάδα τώρα μη μου πεις
για να υποστηρίξω,
την ΑΕΚ μάλλον θα σου
πω,
εκείνη θα στηρίξω.
Μα τώρα πια κουράστηκα,
άντε να πείτε κι άλλα,
ας φτιάξω για να
δροσιστώ
μία πορτοκαλάδα,

Το χρώμα αυτό που είμ'
εγώ
θα δεις όπου κοιτάξεις
αν πέσει αλλού το βλέμμα
σου,
αν βλέμμα εσύ αλλάξεις.
Γιατί είναι μπλέ κι ο
ουρανός
σ' όποια κι αν είσαι χώρα,
κι η θάλασσα είναι μπλε κι
αυτή
και μόνο αυτό έχει χρώμα.
Μα κι η σημαία η ελληνική
που πάντα ανεμίζει,
με άσπρο κσι με μπλε πανί
συνέχεια κυματίζει.

Η γάτα μας η τριχωτή
μπλε τα 'χει τα ματάκια
κι έτσι τα κληρονόμησαν
τα δυο της τα γατάκια.

Το κομπολόι του παππού
που έχει μες στην τσέπη,
μαζί με το ρολόι του
την ώρα για να βλέπει,
δώδεκα έχει στη σειρά
μπλε γυαλιστές
χαντρούλες
κι η μια στην άλλη όταν
χτυπά
μετράει τις στιγμούλες.
Μα το 'πιασα κι εγώ εχτές

Σαν πήγα στη γιαγιά
Κι οι χάντρες του
κομπολογιού
σκόρπισαν μονομιά.

Έχω μπλούζες που είναι
μπλε,
πολλά πουκαμισάκια
και στο συρτάρι είναι
θαρρώ
και μερικά καλτσάκια,
που τα ταιριάζει η μαμά
στα μπλε τα παντελόνια
που τα 'πλυνε όταν λέρωσα
προχτές με μακαρόνια.

Και το αμάξι του μπαμπά
μπλε χρωματάκι έχει
και πάντα όταν οδηγεί,
του λέω να προσέχει.

Και τα τετράδια του
σχολειού
που γράφουν τα παιδάκια
κι έτσι εύκολα μαθαίνουνε
τα χίλια πραγματάκια,
έχει κι αυτό το χρώμα του
που 'χουν κι οι ουρανοί,
στην τσάντα πάντα δεν
ξεχνώ
τα βάζω το πρωί.

Μα αρκετά και με το μπλε,

ας πάμε σ' άλλο χρώμα,
χρόνο μην τρώμε άλλο πια,
πέντε είναι ακόμα.
Και εννοώ τα χρώματα,
που έχουμε να δούμε
και ιστορίες και γι' αυτά
να έχουμε να πούμε

Το χρώμα το πορτοκαλί
τρέχει στα ποτηράκια
και πίνουν και δροσίζονται
μεγάλοι και παιδάκια.
Τα πορτοκάγια στύβονται
Και βγάζουνε ζουμάκι
και κείνο τρέχει ολόγλυκο
μέσα στο ποτηράκι.
Μα φυσικά και σας μιλώ
για την πορτοκαλάδα,
που είναι βέβαια γνωστή
σε όλη την Ελλάδα.

Βερίκοκα, ροδάκινα,
νόστιμα ειν' φρουτάκια
και φτιάχνει μπόλικά η
μαμά
κομπόστες και ταρτάκια.
Και μαρμελάδες σπιτικές
μου βάζει στο πιατάκι
να τρώγω και να χαίρομαι,
να γλύφω δαχτυλάκι.

Το χρώμα το πορτοκαλί,
αν θες κι εσύ να έχεις
μες στο κουτί με τις
μπογιές
μην ψάχνεις και μην
τρέχεις.
Πάρε πιατάκι πλαστικό
και ένα πινελάκι
και θα σου πω στα
γρήγορα
να φτιάξεις χρωματάκι.

Μία σταλίτσα κόκκινο
και κίτρινο δυο στάλες,
στη ζωγραφιά θα βάψουνε
πορτοκαλί τις σκάλες.
Και πριν τις βάψεις με
αυτό
άκου κάτι ακόμα,
ώρα πια να περάσουμε
στο επόμενο το χρώμα.

Είναι κι αυτό συγγενικό
με κάποιο χρωματάκι,
που σίγουρα θα γνώριζε
κάθε μικρό παιδάκι.
Αν μια σταλιά απ' το λευκό
μέσα στο μπλέ σου
στάξεις,
το χρώμα που γυρεύουμε
αμέσως θα το φτιάξεις.
Κι αν όλοι το μαντέψατε
το μυστικό κου τώρα
θα βρήκατε πως ψάχνουμε
για το γαλάζιο χρώμα.
Γαλάζιες οι νεράιδες
μέσα στα παραμύθια,
που τρώνε ψεύτικα εκεί
τα γαλανά ρεβύθια.

Και τα στρουμφάκια τα
μικρά
έχουν γαλάζιο κι άσπρο
και μπλε με μαύρα σίδερα
του Δρακουμέλ το κάστρο.
Γαλάζιες και οι λίμνες μας,

γαλάζια τα ποτάμια,
γαλάζιοι και οι ουρανοί
πάνω απ' τα λιβάδια.
Γαλάζιο και το γάργαρο
το καθαρό νεράκι
κι ας φαίνεται διάφανο
μέσα στο ποτηράκι.

Τα ρουχαλάκια γαλανά
για τα μικρά αγοράκια,
που τα καονά κάθε μαμά
μέσα στα καροτσάκια.
Και οι κορδέλες γαλανές,
γαλάζια τα μπαλόνια,
όταν σε κάθε βάφτιση,
βαφτίζονται αγόρια.
Το χρώμα αυτό το γαλανό,
μοιάζει πολύ να ξέρεις
με το αδερφάκι του το
μπλε
μα δε θα τα μπερδεύεις.,

Μα έχουμε συγγένεια
και άλλη για να πούμε
και τώρα αμέσως στη
στιγμή
να ξέρεις θα τη δούμε.
Μια σταγόνα πράσινο
μες στο λευκό αν βάλεις
τα χρώματα μιας
ζωγραφιάς
θα χρωματίσεις άλλης.

Έτσι έχουμε το λαχανί που φως μέσα του έχει και είναι ανοιχτόχρωμο, το σκούρο δεν αντέχει. Και όπως και το πράσινο που έχει ξαδερφάκι, όπως κι εκείνο θα το βρεις σε κάθε μαρουλάκι., στα λάχανα που βάζουμε μέσα στη σαλατίτσα και στάζουμε για το φαϊ λαδάκι μια σταλίτσα..

Και στο χορτάρι το χλωρό που τρων τα προβατάκια εκεί θα συναντήσετε το λαχανί παιδάκια. Το χρώμα αυτό το λαχανί είναι μέσα στη φύση και σίγουρα στις ζωγραφιές το 'χεις αναζητήσει. Τα μηλαράκια λαχανί αγόρασε η μητέρα κι ένα αν φάμε στη στιγμή γιατρό θα κάνει πέρα. Μα είναι τόσο σύνηθες το χρώμα αυτό παιδιά μου, που το επιλέγω πια κι εγώ σε κάθε ζωγραφιά μου.

▲εν ξέρω αν το χρώμα αυτό το πίνεις ή το γράφεις

ή ζύμη φτιάχνεις απ' αυτό
και κουλουράκια πλάθεις,
Μα ένα ειν' το σίγουρο,
το πίνουν οι μεγάλοι
και οι μικροί στις
ζωγραφιές
μέσα το έχουν βάλει.

Κι αν δεν το καταλάβατε
ακόμα για πιο λέμε,
πολλά στοιχεία είπαμε,
έτσι εμείς δε φταίμε.
Για το καφέ θε να σας πω
το χρώμα που μ' αρέσει
κι ας έχει από το μπρίκι
μου
καφές στη μπλούζα πέσει.

Το συναντάμε πιο πολύ
στα ξύλα, στα δεντράκια ,
σε αρκούδες που 'ναι
καφετί
και σε πολλά κουτάκια.

Τα χώματα έξω στην αυλή
που τα' χουν παρατήσει,
γιατί σπιτάκι του σκυλιού
θέλει ο μπαμπάς να χτίσει,
ένας σωρός μαζεύτηκε
γεμίσαμε με χρώμα,
που έχει βασικότατο
το καφετί το χρώμα.

Μα τώρα που το σκέφτομαι
κι ο σκύλος μας ο Αζόρ
που στην τεμπέλικη ζωή
'έσπασε τα ρεκόρ,
και όλη μέρα κρύβεται
πάνω στον καναπέ,
το χρώμα που έχει στην
ουρά
είναι κι αυτό καφέ.

Κι έχουμε κι ένα γάιδαρο
που μένει στο χωριό,
και που τον έχει η γιαγιά,
να κουβαλάει νερό,
είναι κι εκείνος καφετής
με καφετιά τη σέλα
και περπατά γκαρίζοντας
καμαρωτά όλη μέρα.

▲ύο βιολέτες φύτεψα
σε γλάστρα στο μπαλκόνι
«ωραίο χρώμα που έχουνε»
θαύμαζαν οι γειτόνοι
και με ρωτούσαν συνεχώς
πως λεν αυτό το χρώμα,
μα δεν το αναγνώρισατε
κοιτάζοντας το ακόμα;
Είναι το μωβ το όμορφο
που χουν κι οι παπαρούνες,
που 'χουν πιτσίλες στα
φτερά
κι οι ωραίες πεταλούδες.

Τα μούρα και τα
μούσμουλα,
ζουμπούλια και πανσέδες
και στο σαλόνι του σπιτιού
όλοι οι καναπέδες,
αυτό το χρώμα πήρανε
να ντύσουν τα κορμιά τους
ίσως για να προβάλλουνε
και το ανάστημά τους.

Κι η φούστα της Αννούλας
μας
μοβ λουλουδάκια έχει,
που χαίρεται να τα κοιτά
όταν στον κήπο τρέχει.
Και το βιβλίο της μαμάς
με τα παραμυθάκια,
μοβ είναι στο εξώφυλλο
με δύο κορδελάκια.

Και το γλυκό που έφτιαξε
η θεία τις προάλλες,
που μου 'πεσε απ' το πιάτο
μου
τρέχοντας προς τις
σκάλες,
βύσσινο το 'βλεπα κι αυτό
στα χείλη ολονών,
μα μου 'πε εν τέλει η μαμά
είναι κι εκείνο μοβ.

Μα κι η τσιμπιά που έφαγα
χθες το πρωί στο χέρι
από έναν μου συμμαθητή
που τον φωνάζουν Τέλη,
μου φαίνεται σαν την
κοιτώ
που με πονάει ακόμα
πως γρήγορα απέκτησε
το σκούρο μοβ το χρώμα.

Κι ο πονηρός ο γάτος
που τρέχει όλη μέρα
και άλλους γάτους κυνηγά,
ως τα χωράφια πέρα,
γύρω απ' το λαιμό φορεί
δυο μοβ μικρά λουράκια,
να ξεχωρίζει στην αυλή
απ' τ' άλλα τα γατάκια.

Μα αρκετά και με το μοβ
έχω ακόμα ένα
χρώμα που είναι όμορφο,
δε μοιάζει με κανένα.
Αυτό που μόλις γεννηθούν
όμορφα κοριτσάκια,
ντύνουνε τα κορμάκια
τους
φόρμες και ζιπουνάκια.
Και δεν είν' άλλο από το
ροζ,
το χρώμα αυτό μας μένει
που το φορούν στην
κεφαλή
όσοι ειν' καραφλιασμένοι.

Το φόρεσε κι η γάτα μας
στη ροζ τη μουσουδίτσα,
το φόρεσαν στις φούστες
τους
η Κλαιρη και η Λίτσα.

Το παραμύθι ξέρετε
τα τρία γουρουνάκια,
που τρώγαν πάντοτε πολύ
κι αδειάζαν τα πιατάκια;
Στον κόσμο αυτόν να
ξέρετε
πως όλα τα γουρούνια
στο δέρμα τους το ροζ
φορούν,
μεγάλα ή σε κούνια.

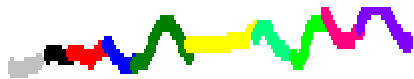
Μα κι οι ελέφαντες θαρρώ

έχουν ροζάκι χρώμα,
ροζ είναι και οι γλώσσες
τους,
μόλις ανοίξουν χρώμα.

Μα ροζ ελέφαντες θα
βρεις
μόνο στα παραμύθια,
γιατί συνήθως είναι γκρι,
αυτή είναι η αλήθεια.

Κι οι τούρτες, τα
ζαχαρωτά,
και κάθε είδους πίτα,
ροζ είναι μες στα παιδικά
τα παραμύθια κοίτα.
Το δερματάκι του μωρού
και του μεγάλου όμως
ροζ είν' από τη γέννηση
ροζ είν' όλος ο κόσμος..

Και τα κουφέτα τα γλυκά,
μα και οι μπομπονιέρες,
και τα λουλούδια τα
όμορφα
μέσα στις ζαρντινιέρες.
Και τα μικρά
τριαντάφυλλα
στον κήπο μας που
ανθίζουν
και γύρω τους οι πονηρές
οι μέλισσες γυρίζουν,
και τα φλαμέγκο τα πουλιά
που σ' άλλες χώρες ζούνε'
έχουν κι εκείνα χρώμα ροζ,
αν στα βιβλία τα δούμε.

	<p>Μα τέλειωσαν τα χρώματα, μ' έπιασε δυστυχία, τελειώσαν λέει τα κουτιά στα βιβλιοπωλεία. Γιατί ανοίξαν τα σχολειά, τρέξαν τα μαθητούδια στα όμορφα τετράδια και σ' όλα τα καλούδια. Έπλωσαν τα χεράκια τους, σε γόμες και μπλοκάκια, σε μολυβάκια μυτερά, σε χίλια πραγματάκια. Καινούρια πήραν έπειτα τη σάκα τη μοδάτη, να 'ναι γερή, βασταγερή για να αντέχει η πλάτη. Χάρακες πήραν στη σειρά, ξύστρες και κασετίνες πήραν και μπλοκ ζωγραφικής, να φτιάχνουν φασουλήδες.</p> <p>Και μόλις ήρθε η στιγμή στα χρώματα να φτάσουν, τα ράφια υποσχέθηκαν, όλα να τα αδειάσουν. Τους μαρκαδόρους διάλεξαν και τις ξυλομπογιές, πινέλα με νερομπογιές, μα και κυρομπογιές, ακουαρέλες, τέμπερες και σωληνάρια ακόμα, κι έτσι στο τέλος φαίνεται πως δεν αφήσαν χρώμα. Κι έτσι απομείναν αδειανά τα ράφια στη γωνία που κάποτε γελάγανε μες στην πολυχρωμία! και που θα βρώ τώρα εγώ για χρώμα να σας λέω,</p>	
--	---	--

Στεναχωρήθηκα πολύ,
μου φαίνεται θα κλαίω!

Κι ο κυρ βιβλιοπώλης μας
μ' είδε που 'χα σαστίσει
και ήρθε κάτι να μου πει
να με παρηγορήσει.
Το χέρι του μου έδωσε
να τον ακολουθήσω,
στην πόρτα για να
φτάσουμε
μαζί του να καθίσω.
« Μην κλαις μικρούλα»,
μου' πε αυτός,
και μη στενοχωριέσαι,
τα χρώματα είναι πάντα
εδώ,
γι' αυτό μην ξεγελιέσαι.

Για κοίταξε στον ουρανό
που λάμπει τώρα τόσο,
είν' τίποτα ομορφότερο
απ' το ουράνιο τόξο;
Τα χρώματα σκορπά
παντού
τόσο γλυκά που θέλω
ζωγράφος τώρα να γενώ
να πιάσω το πινέλο.

Και είναι τόσο αληθινά,
τόσο λαμποκοπούνε,
που δε θα χώραγαν ποτέ,
στο ράφι μου να μπούνε.
Μα δε θα το 'θελα κι εγώ
να τα περιορίσω,
κι απ' τον γαλάζιο ουρανό,
ποτέ να τα χωρίσω.
Ας μείνουν πάντα εκεί
ψηλά
για χρόνια και για μήνες
για να φιλούν κρυφά κρυφά
του ήλιου τις αχτίνες.

Για κοίτα τώρα πέρα εκεί
στην πέρα την πλατεία ,
που μαζευτήκαν τα παιδιά
πριν κάτσουν στα θρανία.
Πολλά πολλά μαζεύτηκαν
κι άλλο από κει σιμώνει,
είναι γιατί στα πόδια τους
ήρθε ένα παγώνι.
Και καμαρώνουν τα φτερά,
την πλουμιστή ουρά του,
που την απλώνει με χαρά
εδώ στη γειτονιά του.
Και είμαι σίγουρο πολύ´
κάθε μικρό παιδάκι
καθόλου πια δε σκέφτεται
για το μικρό κουτάκι,
που ήρθε και του έδωσα
πριν λίγο για να βάψει
με χρώματα ξυλομπογιές
τις ζωγραφιές να φτιάξει.
Γιατί τους θάμπωσε πολύ
του παγωνιού η φτέρη
για ν´ ακουμπήσουνε δειλά
απλώνουν τώρα χέρι.
Τα πιο ωραία χρώματα
να ξέρεις όσο ζήσεις,
μόνο μέσα στη φύση μας
θε να τα συναντήσεις.

Ή στων παιδιών τις
ζωγραφιές
χρωμάτων πανδαισία
γιατί δε λείπει από καμιά
η τόση φαντασία!

--	--	--
